

[Juil Jørgensen.]

min tale her i dag. De tror, at jeg vil skabe yderligere splid i mit parti. Det ønsker jeg ikke. Jeg ønsker at placere den strid, der har været, som en strid om en principiel linje og ikke som en strid om personer.

Weikop: Jeg tror, at alle vil være enige med mig i, og jeg tror også, at den høje regering vil være enig med mig i, at de to markedsdannelse, henholdsvis de seks og de syv, er ikke en opfindelse, der er gjort af retsforbundet. Jeg tror også, at alle vil være enige med mig i den betragtning, at når vi har liberaliseret, og når vi har frigjort handelen, og når vi har gennemført toldforhøjelser eller nye todsatser, er dette sket ved, at vi er gået ind i markedsdannelsen de syv.

Derfor har det undret mig meget at høre den højtærede minister hr. Viggo Starcke's tale i går; det undrede mig, at en minister kan bøde befolkningen og ganske særlig det danske erhvervsliv en sådan tale, for bag denne, jeg må måske sige charmerende tilforladelighed, som den højtærede minister jo lægger for dagen, skjuler der sig en afgrund af tillidsbrud også over for de erhvervsdrivende, der har troet på de løfter, som retsforbundet og den højtærede minister hr. Viggo Starcke har givet dem igennem så mange år.

Det, som minister Viggo Starcke gjorde i går, var jo igen at prøve på at bibringe sine tilhængere i erhvervslivet opfattelsen af, at retsforbundet var og er de store liberalister, til trods for at de i gerning i denne sal egentlig har gjort det stik modsatte.

Jeg bruger sjældent stærke ord, men jeg må sige, at det var faktisk forargeligt at høre den højtærede minister hr. Viggo Starckes tale i går, da der blev talt om told; det synes jeg egentlig det var, fordi vi, der har haft med denne sag at gøre, ved, at hans parti eller hans partifæller ikke rørte — jeg har lov til at sige det — de rørte ikke en finger for at få todsatser nedsat, og de gik oven i købet med til at forringe det importfrigørelsesforslag, som regeringen havde fremsat. Det lyder noget stærkt, det, jeg siger her, men jeg er temmelig sikker på, at jeg kan få det bekræftet af alle, der har haft med todsagen at gøre, og jeg er

temmelig sikker på, at det ærede medlem hr. A. C. Normann, der også var med i disse drøftelser, ganske vil kunne bekræfte den bedømmelse af retsforbundets stilling, som jeg her har fremsat, for så vidt angår todsatserne. Den højtærede minister hr. Viggo Starcke ved også, at hans parti stemte imod det forslag, vi havde fremsat, om ophævelse af en ganske overflødig prislov; vi ønskede den ophævet, retsforbundet stemte for, at den skulle blive.

Den højtærede minister hr. Viggo Starcke ved også, at hans parti stemte for udlån af statens midler til fordel for enkelte grupper erhvervsdrivende, til trods for at partiet altid havde bekæmpet dette; og skulle nu den højtærede minister hr. Viggo Starcke have glemt dette og meget andet, vil jeg anbefale ham at spørge sin ordfører, det ærede medlem hr. Niels Andersen, om jeg ikke fra denne talerstol gang på gang, når sådanne erhvervsager har været fremme, har fremholdt retsforbundets svigten af løfter over for vælgerne. Jeg tror, den højtærede minister hr. Viggo Starcke vil kunne få dette bekræftet.

Blot disse få ting viser klart, synes jeg, at den højtærede minister hr. Viggo Starcke er en ordjangler, som man har svært ved at stole på. Jeg har da fuld forståelse af de vanskeligheder, som den højtærede minister hr. Viggo Starcke og hans parti har og har haft; jeg forstår da udmærket godt, at man i det samarbejde, som man her er gået ind i, ikke kan få alt det, som man ønsker, og jeg forstår også godt de vanskeligheder, minister Viggo Starcke har over for sine tilhængere i erhvervslivet efter i ministeriet at have siddet side om side med kooperationens og brugsforeningens forkæmpere. Alligevel er det dybt beskæmmende, at en højtæret minister enten ikke tier eller ikke erkender, at han til fordel for, som han siger, „cementen“ grundskyld har været tvunget til at bryde løfterne til forbrug og erhverv, men i stedet for holder en tale, der i hvert tilfælde efter min mening kun kan have ét formål, nemlig at føre folk bag lyset.

Jeg har blot villet sige disse få ord, fordi jeg synes, at det er værd at påpege, at der sidder mange folk i det høje ting, der alvorligt mener, at grænsen for, hvad man kan